

תדורו של מר"ן

קרח / סיוון תש"פ

יציאה

20:22

כניסה

19:30

הזמנים לפי אור החיים הקדוש

יודו לה נסדו
יבא יי לבו אדם.

משולחנו של מר"ן פאר הדור זצ"ל

רוצים לקבל העלון בוואצאפ שלחו בקשה
050-6255911

השבת נקרא על קורח, דתן ואבירם, ואון בן פלת, שעמדו יחד, עם מאתיים וחמשים איש נשיאי עדה, קריאי מועד אנשי שם, שנקהלו על משה ואהרן בקריאה: "כל העדה כולם קדושים! ומדוע תתנשאו על קהל ה'?" משה נבהל ונופל על פניו, דתן ואבירם עונים בחוצפה למשה, משה קם והולך לביתם של דתן ואבירם ואתו כל זקני ישראל, ומשה מכריז הכרזה דרמטית, "בזאת תדעון כי ה' שלחני לעשות את כל המעשים האלה כי לא מליבי, אם כמות כל האדם ימותון אלה, ופקודת כל האדם יפקד עליהם, לא ה' שלחני, ואם בריאה יברא ה' ופצתה האדמה את פיה ובלעה אותם ואת כל אשר להם וירדו חיים שאולה, וידעתם כי ניאצו האנשים האלה את ה'." ואז העם רואה מחזה מזעזע ביותר, "ויהי ככלותו לדבר את כל הדברים האלה, ותבקע האדמה אשר תחתיהם, ותפתח הארץ את פיה, ותבלע אותם ואת בתיהם, ואת כל האדם אשר לקורח ואת כל הרכוש, וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה, ותכס עליהם הארץ, ויאבדו מתוך הקהל, וכל ישראל אשר סביבותיהם נסו לקולם, כי אמרו פן תבלענו הארץ, ואש יצאה מאת ה' ותאכל את חמישים ומאתיים איש מקריבי הקטורת.

אנו רואים את העונש החמור שניתן על המחלוקת בעם ישראל. קורח ועדתו נבלעו באדמה חיים, הם ומשפחותם, עם בתיהם ורכושם, ומאתיים וחמשים איש מקריבי הקטורת נשרפו חיים. אך אם נתבונן היטב נראה, כי בתחילת הפרשה, בין מובילי המחלוקת היה גם און בן פלת, ואילו בהמשך הפרשה הוא נעלם. רק קורח, דתן ואבירם היו בפרשה, וקיבלו את העונש. והשאלה נשאלת, לאן נעלם און בן פלת? במדרש תנחומא על הפרשה, (פרק י') נאמר: "חכמת נשים בנתה ביתה ואוולת בידה תיהרסנה", אמר רב, חכמת נשים בנתה ביתה, זוהי אשתו של און בן פלת, כשחזר און מהאסיפה הראשונה של קורח ועדתו סיפר לה כי הוא חבר בכיר בוועדה למינוי קורח, וכי בתכניתם להוריד את אהרון הכהן ולמנות את קורח, וכי עוד מעט, הוא יזמון, לאסיפה שנייה. אמרה לו אשתו, מה לך ולזה? הרי אם אהרון יהיה כהן אתה תישאר תלמיד, ואם קורח יהיה כהן אתה תישאר תלמיד, אם כן, מה לך ולמחלוקת זו? אמר לה, אבל הבטחתי להם שאבוא לאסיפה הבאה, אמרה לו אשתו, שמע בקולי ואני אציל אותך, מיד נתנה לו לשתות יין ישן חזק, עד שנפלה עליו שינה, ושמה אותו לישון, אחר כך, סתרה את שערותיה וישבה בפתח ביתה, כך שכל מי שהגיע לביתה של און להזמין, מיד שב על עקבותיו, (שכן אשתו ישבה שם בגלוי שיער), עד שהחליטו לוותר עליו. בינתיים, פתחה האדמה את פיה ונבלעו כולם באדמה, ואון בן פלת ניצל בזכות אשתו. ללמדנו, כי במחלוקת צריך זהירות יתירה, והחכם נזהר שלא להיכנס בכלל למחלוקת, ולא יאמר אדם, חכם ככל שיהיה, אני אכנס למחלוקת ואדע להיזהר ולצאת מזה בזמן, דבר זה לא יעמוד במבחן המציאות, וברור הוא שכל מי שנכנס לוויכוחים ומחלוקת לא ינקה, ומובטח לו שינוק, אבל החכם עיניו בראשו, שומר על עצמו ונזהר שלא להיכנס בכלל

למחלוקת. **מסופר**, על עגלון בעיר קטנה ברוסיה, שהיה העגלון היחיד בעיר, וכל הנסיעות או ההובלות שהיו לאנשי העיר היו נעשות דרכו, עגלון זה היה חרוץ, ועבד מבוקר עד ערב, וכולם היו מרוצים. לימים, הגיע עגלון חדש צעיר לימים לעיר, והחל אף הוא לעבוד בנסיעות והובלות, דבר שבא על חשבונו של העגלון הוותיק, כעס העגלון הוותיק, וקרא את העגלון החדש אליו, והתרעם בפניו כי הוא גזול את פרנסתו, לעומתו טען העגלון הצעיר, כי עבודה רבה יש בעיר, ולשניהם יש מקום לפרנסה בעבודה בעיר הזו. ישבו והתווכחו עד שהגיעו להסכמה, כי העגלון הוותיק ישאל את העגלון הצעיר שאלה בהלכות עגלונים, והיה אם ידע לענות, יישאר בעיר, ואם לא ידע לענות, יצטרך לעזוב את העיר. הסכים העגלון הצעיר, ומיד הקשיב לשאלה, הרצינו פניו של העגלון הוותיק, ופנה בשאלה לעמיתו, אמור לי! מה תעשה אם אתה מסיע בעגלה משפחה גדולה עם הרבה מזוודות וחבילות, וביום חורפי נכנסת בטעות, לדרך שיש בה בוץ רב, והסוסים ואופני העגלה נתקעו בבוץ ולא מצליחים לצאת, מה תעשה? מיד ענה העגלון, אכה את הסוסים חזק בשוט, עד שיתאמצו ויצאו מהבוץ! אמר לו העגלון הוותיק, הכית, ולא עזר, מה תעשה עוד? ענה הצעיר, אוריד את המזוודות והחבילות, ולעגלה יהיה יותר קל להיחלץ. אמר לו הוותיק, עשית זאת ולא עזר מה תעשה אז? מיד ענה הצעיר, אוריד את כל הנוסעים ואבקש מהם לדחוף את העגלה. אמר לו העגלון הוותיק, עשית זאת ולא עזר, מה עוד תעשה? נבוך העגלון הצעיר ואמר, יותר, אין לי מה לעשות! והסכים לעזוב את העיר, אך בטרם יעשה זאת, דרש לדעת מהעגלון הוותיק, מה באמת עושים במקרה כזה, מיד ענה לו העגלון הוותיק, "עגלון חכם לא נכנס לבוץ". אף אנו, נלמד מוסר השכל ממעשה זה ונאמר "אדם חכם לא נכנס למחלוקת". אבל טיפש שלא שם לבו לזאת ונכנס למחלוקת, ספק רב אם יצליח לצאת ממנו, ואף אם בסופו של דבר יצא ממנו, הרי שיצא ממחלוקת זו בשן ועין. ישמע חכם ויוסף לקח, אמן.

קדושת בית הכנסת – מגיפת הקורונה - הנה בימים האחרונים, כשלאט לאט אנו זוכים לשוב לחצרות בית ה', להתפלל בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, עלינו להתבונן בחובה על שמירת קדושת בית הכנסת, ולהורות על הקשר שישנו בין המגיפה לבין הזלזול בקדושת בית הכנסת. בגמרא במסכת מגילה (דף כח.) אמרו, תנו רבנן, בתי כנסיות אין נוהגים בהם קלות ראש. ומבואר שם ובשלחן ערוך (סימן קנא), שבכלל "קלות ראש" שאסורה בבית הכנסת, הוא השח שיחה בטלה בבית הכנסת, ובפרט כוונתו לשיחה בטלה ממש, ומובא בספרים, ש ה"דיבור" בבית הכנסת בתפילה ובתחנונים, כולל בתוכו שתי אותיות משם ה', האות יו"ד והאות וא"ו. וכאשר מדברים דברים בטלים בבית הכנסת, יוצאות האותיות הקדושות מן ה"דיבור", ונשאר רק דָבָר חס ושלום. שהוא ענין מגיפה. וכשהיה מרן רבינו זצ"ל בביקור בארצות הברית, דרש שם בכמה מקומות על מה שנהגו בכמה בתי כנסיות שהקהל מדברים בזמן התפילה, ובפרט בזמן קריאת התורה, ויש מקומות שהדיבורים כל כך מתגברים, עד שנעשה חילול ה' בדבר, שנשמעים כעדת דבורים בכורת, ובקושי ניתן להקשיב לחזן. ועל הרבנים ויראי ה' בכל אתר ואתר מוטלת חובה להביא את הדבר סוף סוף לתיקונו השלם. **וה' יתברך ינחנו בדרך אמת וישמע תפילותינו. אמן.**

אשרי אדם מצא זכיו
ואדם יפיק תבונה
מסלי נבי

קדושה ללא פרסומות

WhatsApp

רוצים לקבל העלון
בוואצאפ שלחו בקשה
050-6255911

במס' 114

זיזוק לאליהו

להצלחת אשת חיל שלי
היקרה הבן והבנות
למשפחת אלבס

החיזוק השבועי

הרב אליהו רבי שליט"א - ראש
כולל "עטרת חכמים" חולון

החפץ חיים
רבי ישראל
מאיר הכהן
זצוק"ל

לשון הרע

הלכות רכילות, כלל א', סעיף ד'

איסור רכילות הוא על אמת
גמורה. ואין צריך לומר שאם
מרכל בין שני חברים וגורם
ביניהם שנאה, נקרא רשע
ומתועב מאוד בעיני ה' בעבור זה.
אלא אפילו אם בלא רכילותו היו
שונאים מאוד, והולך ומרכל
ביניהם, גם עובר על איסור
רכילות.

הלכות רכילות, כלל א', סעיף ה'

אין חילוק באיסור רכילות בין אם
סיפר לו מעצמו ברצונו, ובין אם
חבירו הבין קצת מעצמו בדבר
ועמד עליו והפצירו שיספר לו מה
שדיבר פלוני לפניו עליו. ואפילו
אביו או רבו הפצירוהו שיספר
להם מה שדיבר עליהם פלוני,
ואפילו אם הוא רק אבק רכילות,
בכל אופנים אלו אסור לו בכל זאת
לספר מפני איסור רכילות.

שלום ברכה מורי ורבותי!
היום נשוחח על משאת נפשו של כל צעיר ומתבגר, תושב וגר, ישיש ומגרגר.
הלא הוא הסוד המופלא: "איך נהנים מהחיים".

"איך נהנים מהחיים" כפשוטם, ללא סיפורים על עתיד בעולמות אחרים, ללא
מוסר על מה היה בדורות הקודמים, וללא יסורי נפש על האחרים השוכבים
דומם בבית החולים/ האסורים/ העלמין. משהו שניתן לתמחר בחיי היום יום,
לאכול, ללעוס, ולהנות ללא נקיפות מצפון. וכאן מגיע הדגש הגדול "ללא
נקיפות מצפון". כי המחט המפוצצת באופן קבוע את בלון ההנאות מהחיים,
היא "נקיפת המצפון". אם מישהו סובל מההנאה שלך, הרי שאתה לא באמת
נהנה. אם היית אמור לעשות משהו מועיל יותר מאותה הנאה, הרי שאתה
סתם סובל במהלך ההנאה. ואם ישנה הנאה גדולה עוד יותר הממתינה לך
מעבר לפינה, רק שעניין של זמן או מזומן מפריד ביניכם, הרי שבכלל אתה
'גולש' בהנאה העכשווית תוך כדי חלום על ההנאה הבאה - משהו בסגנון
של: "לו רק יכולתי, הייתי עוזב את ה'גועל נפש' הזה המצוי לפני וקריו משום
מה 'הנאה', ומזנק אל תחנת ההנאה הבאה בתור".

את הנאות העולם המשילו בעלי המוסר למים מלוחים. "דימיתי האדם
בבקשת העולם, כצמא שהגיע אל מים מלוחים, כל אשר שתה מהם הוסיף
צמאו" (מבחר הפנינים מד, שער הפרישות מעוה"ז או' כה). ואכן, אין מישהו
שאנו מכירים, שהלך בדרך ההנאות והגיע לשובעה. תמיד היו את אותם
שהכרנו כרודפי הנאות מצעירותם, הם אלו שלא שבעו בבגרותם, והם אלו
שנשארו לבסוף ללא בית, ללא משפחה ובדרך כלל אף ללא פרנסה ובריאות.
האחרים לעומתם, שעמלו בכדי לבסס את עתידם רוחנית או גשמית, השכילו
והצליחו לרכז את בסיסי החיים, כאשר למרבה הפלא - הם גם מצליחים
אפילו להיות מאותו זן נדיר הנהנה מהחיים... יזכנו ה' יתברך, להצליח
ולהנות ממנעמי החיים האמתיים, להנחיל שלוות נפש והנאה צרופה לכל
יוצאי חלצינו ולכל הנלווים אלינו, ויחד להשפיע על כל עמינו הנפלא, בארץ
ובגולה, לזכות לאיכות חיים אמיתית, אמן.

העלון לעילוי נשמתם של מור אבי היקר
ניסים אלבס בן ברטה ושלמה וחמי משה
חכמון בן רינה

